

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egesz évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, augusztus 4. 1872. 32 szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

A két politikai üstökös.

— Életkép a lefolyt választási mozgalmakból. —

Lakott egyszer két bolond ember egy kis faluban egyik volt az apa, másik meg az apjának a fija.

Az apa abban különbözött a fijától, hogy az teljes életében mindig tizenhat markos pecsovics volt; mig a fija volt néha pecsovics is, volt néha baloldali is, ugy a mint a forgó szél, ilyen avagy amolyan emberek közé keveré.

Meggyőződésből tehát nem volt semmi, mert meggyőződése nem volt.

Történt egyszer, hogy beállott egy nagy marhavásár, a midőn is jól megfizették azt, a ki magát s vele együtt vótumát, a pecsovics jobbpártnak eladá.

Gondolták a főkolomposok, hogy az apa különben is pecsovics volt mindig, most is ragaszkodik régi táborához. Ragaszkodik pedig nem pénzért, hanem meggyőződésből.

A fija azonban sokkal szeleburdibb ember.

Ennek a hitébe nem lehet feltétlenül bizni, mert ez ravasz egy kölyök, s hol a jobboldal, hol a balpárttal koketiroz.

De még is le kell kötelezni a jobbpárt számára, mert gonoszabb nyelve van mint egy debreceni kofának, s zavart idézhetne elő kajlaságával a párt sorai között.

Tehát vagy 40 forintot kell neki odobni, hogy ne ugasson.

Mind ez aztán a maga szokott módja szerint szép csendesen meg is történt, s a pecsovits apának a fija, nem is öltögette e vásár után az ő lucskos nyelvét a kormány és párthivei ellen.

Megmaradt a maga szolid természetében, mint afféle jó szelid mameluk polgár.

Történt azonban, hogy ennek a fija embernek az ő egyéni hiusága attól a 40 forintnyi kitüntetéstől szörnyen meghizott, s mindennap már korán reggel kiállt a ház eresz alá, csipőre tett kezekkel, eregetve azokat a bodor füstöket az ő gipsztajték pipájából, épen ugy, annyi gőg és hányavetiséggel, mintha már ő a nagy Kristófnál is nagyobb ember volna a világon.

Mindenkinek feltünt azonban ez a szörnyü hányavetiség és pedig annál is inkább, mert még ez előtt néhány héttel az a fija ember nagyon is szerény, názáretbeli helyzetben volt, és sokszor megvakarta a földi gondok miatt az ő cinkefogó kupakját ott is, a hol az nem viszketett.

Most meg már olyan magasan hordozá pipáját, hogy alig lehetett vele gyalog beszélni.

Feltünt ez a változás az ő édes apjának is.

Egyszer aztán az apa oda is állit az ő kevélyen

pipáló fija elé, s azt kérdi tőle amugy nyájas és bizodalmas hangon:

— Te kölyök! talán kaptál egy nehány forintot a jobbpárttól?

Az a kölyök pedig szinte kétszeresen hizott ettől az atyai kérdéstől, azon tudatban élvén, hogy mégis csak nagy embernek kell neki lennie, midőn őt a falu többi mamelukjai fölött ennyire kitüntetik.

Aztán mint afféle érdemes uri emberek szokták, egy kis köhögés és gondolkozás után válaszolá:

— Kaptam hát, hogyis ne kaptam volna? Az érdemnek mindig megszokott lenni a jutalma.

Az apát kezdte boszantani ez az állapot.

Tehát — gondolá — ez a nyáladék kölyök alig tett a magas kormánynak akkora szolgálatot mint egy kanári tojás, még is kitüntetés és jutalomban részesül, mig ő már veterán és javithatatlan pecsovics, s még is érdemeit közömbösen veszik, sőt mint a kutyát fumigálják, mintha neki kötelessége volna valakit ingyen szolgálni!

Az irigység és az önzés kezdett benne rettenetesen dolgozni.

Hosszas tünődés és hánykódás után azonban az öreg pecsovics önmagához tért némileg s azt mondja a fijának:

— Te kölyök! aligha nem is tévedsz te avval a pénzzel, mert azt aligha nem kettőnknek adták?

— Adták ám — — majd meg mondom mit — förmedt rá a fija, mi közben szörnyen kigyuladt benne az Aetna tüze — akasztófa kendnek, nem osztrák bankó.

— Mit? még egy pacsmag kölyök meri nekem azt mondani, nekem, az apjának!! riadt erre föl azöreg pecsovics; ejnye a ki felfeszitett erre a világra te gézenguz sehonnai, nem félsz hogy vesédig gyüröm beléd a bicsakot.

— Ide no kutya! ha még ki nem cserzették a bőrödet, majd kikészitem én.

— Mit? még azt mered nekem mondani, apádnak — kiabált az öreg — hogy kutya? hát kutya vagyok én te betyár? hogy kössenek fel a neved napján.

— Igen is! — válaszolá gőgösen a fija, kutya volt kend, most is kutya kend, — s kutya marad kend, mig csak a kassai hóhér el nem temeti kendet.

A szegény öreg pecsovics kezdett erre az intermezzóra ájuldozni mérgiben. Feje szédült, lábai inogtak s a gyomrában kiöntött az epe, még a különben vörös szemeit is megsárgitotta. Néhány perc mulva azonban magához térve, azt mondja dühösen fijának.

— Adod ide annak a pénznek felét te bunyik! mert különben mindjárt felnyársollak.

— Hát ha látnám kendnek kicsurogni mind a két szemét — válaszolá a kamasz fiu — od' adnám-e kendnek azt a sok szép bankót, vén részeges disznó! Kaparj kurta neked is lesz.

Ezzel aztán a jó öreg pecsovics minden reményét elvesztvén a diplomatiai siker iránt, a düh és méregtől elragadtatva, neki állt egyenesen az ő drága fijának, amugy két kézzel, s folytogatta azt, miként egy tigris.

Hanem a fija sem hagyta el magát.

Elővette az is a maga hadi tudományát, s ugy a mint keze és lába ügyébe ejtheté, jó kemény portiókat nyomott édes apjának szép piros két orcájára, s hátulsó állapotán meg akkorákat rugott, hogy az öreg csak ugy hányta bele a cigánykereket.

De azért az öreg még sem volt lefegyverezhető.

— Bankót, vagy meghalsz! — gondolá magában — és soha sem volt neki édesebb csatája, mint most, midőn hiuságát és gőgjét ennyire lealázva érezé.

Egy tacskó kölyköt kitüntetnek, őt meg kutyába sem veszik.

Ezt nem lehet tulélni, ezt a gyalázatot vérrel kell lemosni.

Tehát hajrá!

Mit neki Abel és Kain históriája, mit neki a vérrokonság esete, hadd fojjon ki, a melyiknek kutyavére van.

És az ütközet kölcsönös hajbakapás, orron-verés és a hátultöltőnek kegyetlen érintése által, csak oly dühösen folyt, mint akár Saarbrückennél, a franciák és poroszok között.

— Kutya meghalsz ma! — kiáltá az öreg pecsovics az ő mérges fijának.

— Kutya! viszonzá a kamasz fickó — nem éri azt meg kend szőrös fejjel.

És aztán igy kinozta és gyötörte egymást ez a két mérges üstökös, néhány órán keresztül, mig végre is e rettentő csatának az lett a szomoru következése, hogy egymást e viadalban, azért a néhány rongyos forintért jól helyben hagyták, és tökéletesen megrokkantották.

Igy aztán végre is mind a két hadakozó fél kirurgus keze alá került.

Ez alatt azonban bekövetkezvén a restaurátió s mig más boldog pecsovics halandók nyakig usztak a jó pörkölt hus és habzó italok élvezetében, s a szép nagy vörös bankóknak zsebrerakásában, addig ennek a két bolond üstökösnek, jéggel borongatott és befáslizott tagokkal, mint valami vajudó személyeknek, ott kellett nyögni a tornyos nyoszolyában.

Ez a csapás aztán még inkább felbőszitette őket egymás ellen.

Nem is tudtak lecsillapulni egy hirtelen.

Folytonosan kiabálták egymásnak még sokáig, hogy:

— Kutya, meghalsz ma!

— Kutya! megszenvedsz még ezért . . .

Egy esküvő.

Két ősi családnak
Két fiatal sarja
Esküvőre mégyen, —
Gyalázat! és szégyen!
Hogy magyar létére
Frakk cilinderére
Büszkébb a korcsmagyar
Mint a kedvesére.

Pipacsok.

Mentovich Ferenc bizonyosan megirigyelte Szász Károlytól az udvari poéta cimet, mert a székelyekhez ő is zengedezett a „Pesti Napló“ julius 30-ki számában egy közösügyes hymnust, ad captam Szász igy pengetvén korhadt kobozát:

„Dicső székely nép! drága nemzetem!
Hová kalandozott el bölcs eszed?
Miként ha jobb kezed megbénult volna . . .
Bal minden dolgod, melyet most mivelsz.
Oh szörnyü maszlagot rejt a pohár,
Melylyel megkinál Bakcsi, Ugron, Orbán“ stb.

Mentovich ur persze maszlagos költészetében azért ájuldozik, azért esik kétségbe a szegény lúfő székelyek iránt, kik a „hadak utját“ járták egykor, és most balratért ösvényen szédelegnek, mert hát e jó fiuk egy pár ellenzéki képviselőt küldtek a képviselőházba.

Lévén már cs. k. udvari szállitó, czukrász, fodrász, kefekötő, harmász elég, de udvari költő csak egy, Szász Károly! a Ludas Matyi ezennel ajánlja Mentovich Ferencz urat második csász. kir. udvari poetának. Es lebe hoch, hoch, hoch!

Sziporkák.

„Itthon van urad“? kérdé a téli időben látogató, barátja inasától.

— Már rég elment hazulról — felelé az inas.

„Hát a nagyságos asszony honn van?“

— Az is elment nem rég.

„Talán haza jő egyik vagy másik nem sokára, addig bemegyek a szobába, a kemencében csak talán ég a tüz?“

— Óh kérem, a tüz már egészen kialudt.

„No mond meg hát uradnak, hogy ily hideg fogadtatást nem vártam volna.

Szamarat hajtott maga előtt egy csinos falusi leányka. A leányka szemet szurt a fővárosi dandinak, s azt kérdi tőle: Babám! nem vinne el egy csókot tőlem a szeretőmnek?

Adja oda az ifju ur a szamaramnak — felelé a leányka, az hamarább a városba ér mint én.

— Óh szivem szép szerelme! hadd halljak egyetlen egy édes szót rubint ajkaidról — esdeklék a házasulandó urfi a gazdag falusi imádott előtt.

„Egy édes szót?“ — kérdé a leányka.

— Igen, igen, egy édes szót, csak egyet!

Gondolkodik a leányka s jó darab idő mulva megszólal: „Nádméz.“

Monologok.

Kerkápoly: Ezer fináncminiszter sem képes egy üres kasszából egy Lónyai piculát elővarázsolni.

Az állampénztárban épen annyi a látható deficit, mint a láthatatlan többlet.

Pauler: Egy cultuszminiszternek napjában százszor kell imádkozni, hogy a dőrék és ostobáknak számát szaporitsa.

Bittó: Élj a világ örömeivel, mint czukros süteménynyel, de Saroltád kezei közt ne hagyd a pénzes szekrény kulcsát, mert ha te kecseit, ő kincseidet rabolja el.

Párbeszédek.

Jobboldali: Szomszéd! miért haragszik kend oly nagyon a kormányra?

Baloldali: Hogy ne haragudnék, mikor osztályos atyámfija.

Jobboldali: Hát ugyan hogy volna kendnek osztályos atyafia!?

Baloldali: Ugy, hogy mindenben osztozik velem, ha valamit veszek részt huz, ha valamit eladok részt huz; ha örökösödöm részt huz; ha iszom részt huz; ha meghalok, akkor is részt huz.

A pr . . . . i mészáros dühös jobboldali ember s hatalmas kortese volt a mameluki jelöltnek, 5 frtjával szedvén a voksokat. Választás után oda megy hozzá a mészárszékbe egy baloldali s kérdi, hogy a borjuhus fontja?

Ötven krajcár, mondá a mészáros.

A bizony elég drága, mikor maga egy marhát vesz öt forintért — válaszolá a baloldali.

Az oláhfalvi választók eredetileg interpellálják Urvári Lajost a „Pesti Napló“ szerkesztőjét, a teljesitetlen igéretekért. A két fehér bikát, meg a két fürdőházat elengedik neki nagylelküleg, hanem a menybeli üdvösségüket nem, mert nem akarják azt, hogy Urvári ur menjen be lyettük a menyországba.

Kivánják tehát, hogy vagy mondjon le a csalással szerzett képviselőségről, vagy irja alá a lelkük üdvösségét tartalmazó katholikus öt pontot.

Most beszélj már Pesti Napló!

A kölcsönt kereső miniszter.

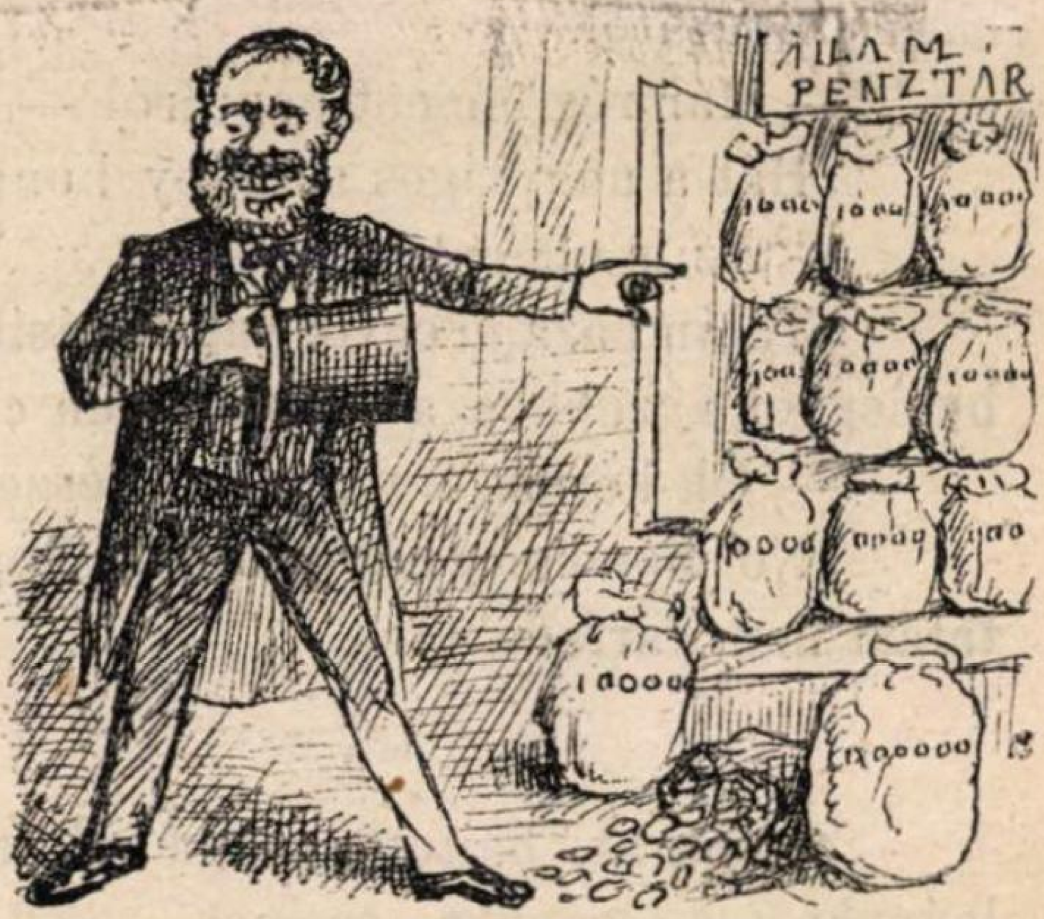

Kerge Pali a mint kinyitja a kaszszát
Választások után, szent Pauper!! mit lát?
A többségszerzésre felment a drága kincs . .
Az állam pénztárban egy árva grisli sincs.

Uttcu vesd el magad, lóhalálból szalad
Bécsbe, s ott az osztrák banknál bekopogtat:
„Kérek száz millió kölcsönt a magyarnak"
Magyarnak, Palinak, csak figét mutatnak.

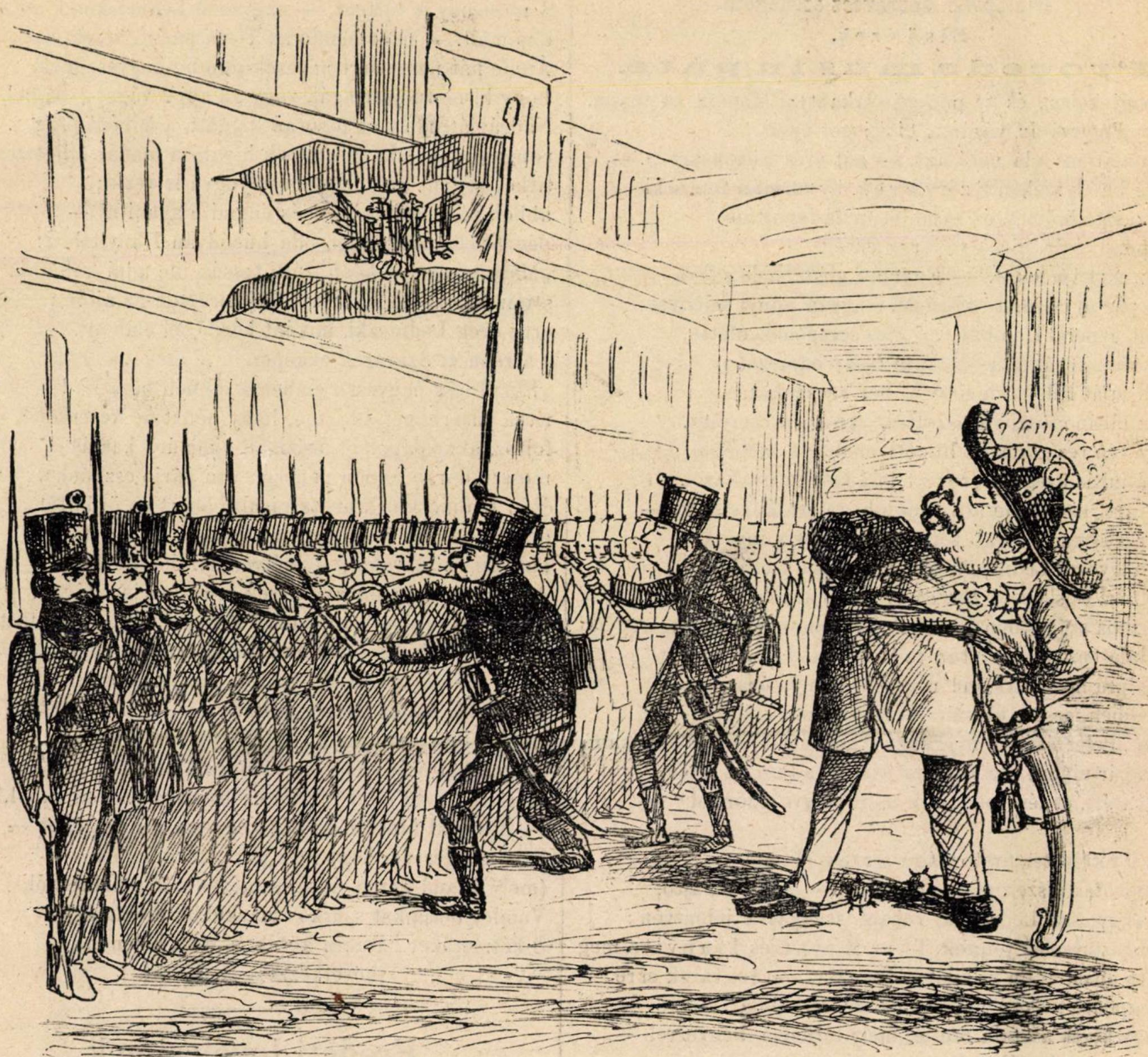
Innen Rotschildhoz fut szegény Kerge Pali!
De a bankárkirály zsebét forditja ki,
Esküszik ganeful menyre és a földre:
Hogy mind od'adta a franczia kölcsönre.

Hah! Wahrmann! és Lővi! a zsidó apátok
Adjatok pénzt nekem, vagy okos tanácsot . .
Szivesen excellenz! mondák a léviták:
Ha a kölcsönből ön százhusz procentet ád.

Denique nem segit sem Wahrmann, sem Lővi
Már már készül Pali magát főbe lőni . .
Midőn egy nagy eszme villan át agyában —
Mit fel nem talált vón még tanár korában.

„Van pénz" kiált Pali! — a községi adó —
Hátrálékot, a mely van vagy nyolcz millió,
Bevágom a frankó-hungárikó banknál . . .
És a mint terveze, ugy is tőn Kerge Pál.

Legujabb reform a hadseregnél.

Közösügyes hadseregnél
Ki van adva a tagsbeféhl . .
Ki adta ki? Czopf generál . .
Hogy huszárnál és bakánál
Nagyobb nem lehet a szakál
Egy bécsi coll . . egy hüvelyknél.

Első tempő lesz eztán már
Hogy feldvébel és cugs-káplár
Parádés kirukkolásnál
A colstokot elő veszik,
Szakált, bajuszt vorschriftsmässig.
Irgalom nélkül lenyesik.

Ezzel a reformmal most hát
— A copfosok — a mint mondják —
Olyan vitéz lesz az osztrák:
Le ver burkust, le ver muszkát.
Königgräcznél, Sadovánál
Is a volt legfőbb hibája:
Hogy a vitézek szakála
Hosszabb volt egy bécsi colnál;
S vitézsége, bátorsága,
Az inába azért szálla.

Az első pétervásári vásár.

Humoristikó heroikus költemény 7. énekben.

Irta Joskó Zazravecz szénégető.

Első ének.

Procedamus in páte.

„Zengj koboz, és te pengj sarkantyú, [tapsra öt ujjam,
mert Pétervásár, vásártartási jogot nyert,
Az palatinus adá neki azt, — hát viva Soroksár“ . . —
Ülve kerek székén Szkvarek, ily formán fejezé ki
borzasztó örömét, és szemlét tarta legottan
az pétervásári dicső vásárra elitélt
kész mukája felett. — Egyenes glédába le rakva
hat pár uj csizmát számlált, s ugyan annyi fejellést.
Mint generál Hanibál, győztes seregének előtte,
Oly megelégülten pederinté tüske bajuszát;
Lábsziját ledobá, leveté uj bör keczelőjét,
s az lábán csuszogó paputsát csizmára cserélte.
Egy vén réz garasost huzott mellénye zsebéből,
s pálinkás üveget keresett le a kályha nyakáról,
— mert nota béne alá jöjjön hogy óra közelgett. —
Kérges bunda darab tetején heverő kis inassát-
az nagyeszű Ledniczki fiút megrúgta szeliden:
„Öltözz és sebesen hozz egy garas ára kalinpát“.
A szoba szögletben, dunnák özönébe szunyáklón
Oldala bordáját szintén felkölteni indult:
„Talpra hites társam! reggelit, ime öt óra,
Czéhbeli mester társaim is megjönnek azonnal-
mert Pétervásárra megyünk; ime nézd csak anyókám!
hat pár uj, hat pár fejelést viszek, adjon az isten,
jó vásárt, és lész pénzünk mint polyva özönnel.“ —

És e rettenetes fontosságu szavak el sem
rebbentek pisze orra alul, s ime — nyílik az ajtó,
a nagy eszü Ledniczki rohant, szakgatva jelentvén:
„Majszturamék jönnek, Tari, Árvai, és Ivanyits, meg
édes apám uram is köztök lépked“. — Szkvarek erre
megpödré tüskés bajszát, és székre lapula,
nagy kerek asztala mellé, mely terhelve kenyérrel —
csorba cserép tálon két emberkarnyi ugorka
álla fakó szinben, eczetig savanyitva kovással.
A szoba csendes lett, mint éji bagolynak odúja
hogyha vadászni repül. — Szkvarek elfoglalva egyéni
dolgával, ropogó foga volt csak a hangnak adója.
Két falatot még nem morsolt el, azonban az ajtó
nyilt, és majszturamék Ivanyits, Tari, Árvai jöttek,
Végül az nagyeszű Ledniczkink apja be lépett . .
egy éles — „dícsértessék“-nek utánna pedig szólt
Ösz Iványits, mint korra tekintve a nagy karavánnak
elnöke: — „nézzétek míllyen fejedelmi, királyi
frűsstőköt élvez ötsém Szkvarek! — és dolmánya zsebéből
tisztes kis kulatsot huzván, szolgála borából.
És mikor a kis edény elvégzé pályafutását. . .
Az példát követé Tari, szint kikeresve kulattsát,
mely mikoron ki ürült, az dög megszűne azonnal.
Ekkor az öt Czéhbéli barát egymásra tekintett,
és ez nagy tudományt tanusító össze tekintés
kérdeni látszék: hát Ledniczki, meg Árvai hallgat. ?
S mert ugy is történt, — nagyeszü Ledniczkinek apja
elnémult, — mint némúl az Tisza partra vetett hal.
Ámde fiát nem azért nevezék mindig nagyeszünek,
hogy ki ne tudja magát, vagy az apját vágni a bajból.
Nadrágját, mely az fogosan függött, a miként függ . .
rongy darabotska, — minek hivatása madár elijesztés —
titkot rejteni látszólag, mosolyogva le vette;
abból, mint azt az csengés engedte gyanitni —
pénzt vett, és szeliden oda húzódván Ivanyitshoz:
„Majszturam! ekként szólt; tessék ide adni kullatsát“ —
s minden szó nélkül mint fürj kirepüle az ajtón;
erre öreg Ledniczki, miként kérdő jel elámult.
s a rébuszt Szkvarek ekképen fejté meg azonnal:
„Ebből lesz nagyeszű ember, czéhbéli barátim!
ritka vasárnapot ád isten, hogy pénzt ne keressen;
foltoz, akár paputsot, csizmát, akar úri kamáslit,
messze darab földön nehezen van párja eszének“. —
Vén Ledniczkinek arcza pirulni akart az örömtől . .
arczán az pir, hogy ha utat törhetne szuroktól,
hallván ez szavakat, — mélyen szivébe bevéste.
A nagy eszü Ledniczki, kinek nincs párja világon,
pár percz mulva betoppant s széjjel hordta kulattsát;
és mikoron kifogyott annak tartalma, le hangolt
néma szeméremmel ki osontott mesteri közzül.
Az naptár május tizenegyedikét mutatott. Szép
volt az idő, s ragyogott az nap fellegtelen égen;
reggeli hét órát sípolt az tüzfigyelő őr . .
Majszturamék mint rendes czéhbeli társak az okból,
— Áldással hintvén az ház kegyes asszonya őket —
Szentül igérvén, hogy lesz jó vásári ajándék,
(mely álland perec, és szép mézes czifra kalátsból,)
Vándor botjaikat szurkos markukba szoriták —
S készletüket hátukra köték és utra keléneh.

(következik a II-ik ének.)

Eredeti levélczimek.

T. c e tót Mihanak Tapjó Pest megye utósó szele posta.

—

t cz Balla Józsefnak tiszteletve Pestmegye Tápió-szele az levél bejbe.

—

Az ur Josef tót dem hern lakik szelei pusztán az györgyei határba.

Ezekben az a viczcz, hogy mind a három levél kézhez jutott.

Rémhir.

A kultuszminiszter, Fráter Pál neográdmegyei tanfelügyelőt, az „Ellenőr“-ben megjelent ismeretes levele után, a magyar helyesirás tanárává szándékozik kinevezni.

Nyilttér.*)

Gruden Gergely kecskeméti közbirtokos és bőrkereskedőnek levele

a „Kecskeméti Lapok“ tekintetes szerkesztője, doctor Dekány Rafael urhoz.

Pálinkás jó reggelt és vörös boros jó estvét kivánok a tekintetes szerkesztő urnak, meglévén arról győződve, hogy ennél inyére valóbbat nem kivánhatna senki, miután — köztudomás szerént — az emlitett áldott szeszeket minden isten teremtette napon oly dicséretes mérvben és mértékben szokta magához venni alreáltanodai igazgatóságod a Tomaskó-féle bormérési helyiségben, hogy kénytelen kegyed szüntelen ismételni ama nagy igazságot, mely szerént csakugyan a föld forog!

Hát különben hogy vág a bajusz a nagy kalap alól? szándékozik-e tovább is nyavalyogni a „Kecskeméti Lapok“ szerkesztésével? Lássa ha nem venné rosz néven, én egy igen jó tanácscsal szolgálnék magának, nevezetesen: hagyja abba azt a szerkesztőséget, vagy legalább először nagy korusitassa magát, s azután érett észszel nyuljon a szerkesztői tollhoz, mert különben teremtüccse szellemi ficzamaitól ép oly állapot fog bennünket utolérni, minőt uraságod szokott gyakorolni, miként erről a most már ön által szerkesztett lap egykor oly kitünöen értekezett egyik téli vadászat leirása alkalmával, hol az emlitett lap szerént, kegyed csakugyan megfogta a rókát, mely azonban lucskos volt.

Lássa kedves doctor ur! csak a sült-bolond és igen tisztelt uraságod nem tudja belátni azt, hogy midőn a „Kecskeméti lapok“ szerkesztését uraságodnak átadták, ezzel csak az ön körmével akarták kikapartatni a sült gesztenyét. Hja bizony, arany száju Hornyik János uramnak, a volt szerkesztőnek nem csak vörös szakálla, de esze is vagyon.

Tudta a városnak eme bölcs pennája igen jól, midőn a lap szerkesztéséről lemondott, hogy miután a város törvényhatósági bizottságának kebelében most már hála isten tulnyomó a balololdali elem: neki mint főjegyzőnek üdvös dolog lesz jó lábon állni a közgyüléssel, s rögtön mégis kezdé a barátságot azzal, hogy a baloldalt szüntelen piszkoló s ekként méltán gyülölt arczátlan lap szerkesztéséről lemondott s átadta kegyednek, hadd szidják uraságodat, hisz önre is csak rá fér valami. Tisztelt alreáltanodai igazgatóságod pedig elég bamba volt elválalni a szerkesztőséget, melyhez anyit ért mint tyuk az a, b, c-hez; legalább még eddig nem olvastunk öntöl a lapban semmit, pedig már jó ideje, hogy azt szerkeszti; hanem hiszen isten mentsen is meg minden jóra való embert az ön döczöjős stylusától; éppen ugy tántorognak, ugy kóválygnak sorai, mint önmaga midőn éjszakánként nagy fejjel haza botorkál.

Mindezekből kétségtelenül beigazoltatik, hogy ön csak nevét adta oda, mert kell lenni egy baliknak, a kit előrántsanak, ha a kapcza szorul; ön pedig hogy a balikok legszánandóbb balikja: fényesen bizonyitá azzal, hogy sem Varga Gyula ur nyilatkozatára, melyben most nevezett, egy s az ön lapjában ellene emelt névtelen pimasz czikkre kijelenté, hogy annak szerzője hitvány gazember, sem a szinte méltatlanul megsértett helybeli derék iparegylet által kibocsátott nyilt felhivásra lapja még csak egy bötü választ sem adott, s ön sem meré mint szerkesztő felütni képesfelét az irtózatosan lealázó jogos visszatorlásra, hanem hallgatag s tökéletesen beismeri a „nyilatkozat“ és „felhivás“-ban mondottak valódiságát.

Pfuj doctor ur, ez a férfiasság!? Hiszen ha már névtelen munkatársa oly nyomorult kapcza — betyár, hogy a gazember czimet inkább eltüri, hogy sem magát jelentené: kegyednek kellene letörölni a gyalázatot!

És uramfia! egy ily beszenyezett hitvány lap mert és mer velünk kecskeméti becsületes baloldali emberekkel szüntelen szemtelenkedni; egy ily szemétdomb mert engem is, csak azért mert baloldali vagyok, több izben illetni piszkos lehelletével, szemernre vetvén, hogy Kecskemét város lakosai közé még fel sem vagyok véve. Most tehát elérkezettnek látom az időt a „kecskeméti lápok“ dögleletes száját ez érdemben is betömni, kijelentvén, hogy hiába ugatott. Kecskemét város tanácsának f. évi 3953 szám alatt kelt végzésénél fogva, mint becsületes, józan, és szorgalmas egyén a helybeli rendes lakosok sorába felvetettem, tehát ép oly polgára vagyok a városnak, s ép azon jogokban osztozkodom, mint kegyed, vagy mint a kiélt zöldpofáju falfuró, es a szabadalmazott rozs kenyér-evő, kegyes belmunkatársai hitványlapjának.

A most hivatkozott tanácsi végzésből láthatja tehát kedves doctor ur! hogy lapja csak arczátlan magaviseletét tetézte akkor, mikor engem a honossági kérdés miatt, teljesen ártatlan létemre, oly piszkosan megtámadott; nó persze, ha valamelyik mameluk társról van szó, annak védelmére rögtön mind a tiz körmükkel felkelnek, legyen az bár mily bünös, de miután én baloldali vagyok, e körülmény elég ok arra, hogy önök a legcsekélyebb alapot nélkülözve arczátlankodjanak. Elég önöknek csak annyit tudni, hogy valaki baloldali, s azonnal neki esnek, mint lánczaikról elszabadult kuvaszok.

Hohó doctor ur! non sic itur ad astra! A lopó-tök addig jár a borra, mig elmerül! Kegyedet nem azért fizeti az állam, hogy a tanitványoknak szentelendő időt lapszerkesztésre fecsérelje, és pedig minő hitvány lap szerkesztésére! Uraságodnak az iskolában a helye, és nem másutt, egyizével nem lehetvén két nyerget ülni; a szülék nem azért adják gyermekeiket ön elé, hogy azokat csak ugy immelámmal tanitgassa, hanem fogjon hozzá a tanitáshoz lelkiismeretesen. Azt még csak eltürjük, hogy ön névnapok s egyébb mulatságok alkalmával a „Krisztyiánus atyám fiulai“ tót-predikátióval s egyébb frivol — adomákkal bolondoskodik; de hogy tanitásra szánt idejét gyalázatos polemiákra forditsa: türni nem fogjuk, s ha ez intelem nem használna, máskép fogunk érvényt szerezni méltó felszólalásunknak. Most pedig adieu tisztelt szerkesztő ur! nem óhajtom, hogy a viszontlátásig, mert ugy érzem, hogy az keserübb találkozás lenne.

Kelt Kecskeméten 1872 évi Julis havában.

Tisztelt Dékány szerkesztő urnak.

Alázatos szolgája:

Gruden Gergely,
kecskeméti közbirtokos és bejegyzett bőrkereskedő.

*) E rovat alatt megjelenő cikkekért a felelőség a cikk aláirót illeti.

Szerk.

Diskurszus Icig és Mihály gazda között.

Mihály; Tudja-e a szomszéd! hogy valami garasos „Obsitos“ arra a „Bolond-istók“-ságra adta a fejét, hogy viczlapot szerkeszt.

Icig: Ghatt über di Velt . . Mihálylében! meglássa khend ezt az obsitost a publikum viczczeli khi legeslegelsübben.

Mihály: Hogyhogy szomszéd?

Icig: Hát ógy thodja kend, hogy mint untauglichnak mihamarább kiadja neki az obsitot.

Egyetemi kardal.

Bukott az ultramontánok
Infallibilis tana, —
Megbukott páter Dulánszky!
Éljen Péter Hatala!

Epegramm.

Bor s szerelem közt, mondják, nincsen semmi különbség-
Csakhogy amattól láb tántorog; ettől az ész.

Borsszem Jankóhoz.

Vádolnak hogy vicceid ócskák, s lopni szokásod,
Alkalom élteti a tolvajt és zsel előt.

Zsiga pósta.

Előfizetőinkhez. Mult vasárnapi 31-ki számunkhoz mellékelve volt Tóvölgyi Titusznak felhivása „A magyar ellenzék véres küzdelme 1872-ben“ — czimü korszerü művére. A signálás azonban véletlenségből kihagyatott. Kérjük ezt tudomásul venni.

Tóth Endrének Szászrégenbe. Minthogy a kadencziák oly selejtesek, mintha Szász Károly udvari poéta irta volna, a Matyiban nincsen számára hely. Egyébiránt legfőbb kívánsága, hogy neve a lapon látható legyen, láthatja hogy beteljesedett.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly** — Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.